

60. Raamattuluento: Rakasta minut terveeksi

Aluksi

”Armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Jeesukselta Kristukselta, Isän Pojalta, on oleva meidän kanssamme, totuudessa ja rakkaudessa” (2. Joh. 1:3). Aamen.

Jumala on rakkaus. Kaikki rakkaus tulee häneltä. Koska rakkaus on Jumalasta, sen todellista merkitystä ei ole mahdollista ymmärtää ihmisvoimin, eikä ihmisviisaudella. Vain Jumalan Henki avaa meille rakkauden salat. ”Henki on se joka eläväksi tekee” (Joh. 6:63).

Rakkaus on sana, joka on monien huulilla. Koko mediamaailma puhuu rakkaudesta. Jopa maksulliset naisten hoivapalvelut puhuvat miehille rakkaudesta. Mutta ei se sellainen ole rakkautta. Se on luonnollisen ihmisen luonnollista rakkaudenkaipuuta. Mutta siellä ei tunneta Totuuden Hengen luomaa rakkautta.

Todellinen rakkaus on usein väärin ymmärretty ja väärin käytetty. Puhumme tällä luennolla pääosin Jumalan rakkaudesta. Se on jumalallista rakkautta, Jumalan vaikuttamaa rakkautta. Se on kristinuskon mukaan rakkauden korkein muoto.

Oikea rakkaus

Jumalan laki vaatii meitä rakastamaan Jumalaa ja lähimmäisiämme. ”Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi”. Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen, on: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”. Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.” ” (Matt. 22:37–40). Näin puhuu laki. Jos joku rakastaa niin kuin Jumalan pyhä laki vaatii, koko laki tulee täytettyä.

Lain koko toteuttaminen on osoittautunut kuitenkin mahdottomaksi syntiselle ihmiselle. Kukaan ei ole siihen kyennyt. Jokainen havaitaan lainrikkokjaksi. Emme voi rakastaa Jumalaakaan niin kuin meidän tulisi rakastaa. Kaiken tulee lähteä sen tähden Jumalasta käsin. Siksi apostoli Johannes kirjoittaa: ”Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.” (1. Joh. 4:10,11). Vain Jumalan rakkaudesta osalliseksi tullut voi rakastaa oikealla tavalla lähimmäistään ja itseään. Näin myös Herrä tahtoo ja tekee myös rakkauden toteuttamisen meille mahdolliseksi. Toki täällä ajassa kaikki on vielä puutteellista ja keskeneräistä, koska olemme Adamin jälkeläisinä osallisia synnistä. Puhdas ja pyhä rakkaus ei ole mahdollista ilman Jumalaa. Vain Jumalan yhteydessä voidaan puhua rakkaudesta. Ilman Jumalan Hengen läsnäoloa on vain rakkaudettomuutta ja rakkauden tilalla on luonnollisen ihmisen lihan haluja, itserakkautta ja vihaa. Jumala on ensiksi rakastanut ihmiskuntaa. Lueimme myös: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh. 3:16).

Tarvitsemme rakkautta

Ilman rakkautta kaikki on kuollutta. Mutta jopa eläimistä suuri osa näyttää tuntevat rakkauden merkityksen: joutsenpari ja monet muut eläinkunnan edustajat toimivat aivan kuin osaisivat rakastaa hyvinkin aidosti.

Ihminen tarvitsee aina rakkautta. Ilman rakkautta hän on kuin ravinnosta osaton, suolle kuollut kelopuu ja kerran alkanut elämän siru on kuihtunut pois. Rakkaudettomassa ilmapiirissä ihmisen sielu ja henki kuolevat ja jäljelle jää vain hengellisesti ja henkisesti kuollut liha, ilman oikeaa elämää.

Rakkaudettomuudessa myös lapsen henkinen kasvu tyrehtyy. Lapsesta tulee vihamielinen oikuttelija, itsekeskeinen, toisia sanoillaan ja teoillaan lyövä, koulukiusaaja ja viimein jopa rikollinen ja terroristi. Hän vihaa kaikkea: yhteiskuntaa, toisia erilaisesti ajattelevia ihmisiä, niin kaikkea sitä mikä ei edusta hänen ajatusmaailmaansa. Ihminen ei voi rakkauden puutteessa koskaan löytää terveyttä kasvua ja aikuistua Jumalan tahdon mukaiseksi ihmiseksi. Ihminen ilman rakkautta on itsekeskeinen.

Lapsi tarvitsee vanhempien rakkautta koko kasvuikänsä ajan. Vanhemmat ovat lapsille kuin Jumalan asemassa olevat kasvattajat. Isä on lapsen Jumala: isä tietää kaiken. Vanhemmat voivat käyttää tätä asemaa oikein tai väärin. Jos sitä käytetään väärin, lapsen terve luottamus isään katoaa - ja Jumalaan. Jos isä osoittautuu joksikin muuksi kuin rakastavaksi isäksi, vaikkapa hulltioksi, alkoholistiksi tai rakkaudettomaksi tyranniksi, lapsen kasvu kärsii pahasti. Nykyinen koulumaailma kuvastaa heitteille jätettyjen lasten maailmaa. Kun vanhempien rakkaus on korvattu rahalla tai kun lapsi on jätetty heitteille, kova kaveripiirin vaatimuksien maailma on tullut lapsen ainoaksi kasvupohjaksi. Lapsi käyttäytyy tuolloin myös koulussa uhmakkaasti ja äänekkäästi. Hän ei osaa ehkä elämisen alkeitakaan. Kaikki pitää aloittaa silloin alusta. Mutta koulu ei voi korvata rakkautta, jota lapsi ei saanut kotona vanhemmiltaan. Jos vanhempia on vain yksi, tai isä tai äiti ei ole lapsen oma biologinen vanhempi, Jumalan tarkoittama rakkaudelle perustuva aito kasvupohja ei välttämättä toteudu. Kaveripiiri sanelee usein tuolloin elämisen mallit. Siellä pätee tavallisesti viidakon laki: ole kova tai tulet pehmitetyksi ja alistetuksi. Kuinka erilainen on koti, jossa vallitsee rakkauden ilmapiiri ja levollisuus. Siellä lapsi kasvaa terveeksi aikuiseksi. Tämä ei näytä olevan kovin yleistä aikamme suomalaisessa kotiyhteisössä. Sen kuulee ja näkee. Aggressioita on kaikkialla. Vihapuheet ovat jo tuttu ilmiö. Väkivalta lisääntyy. Samalla suomalaisessa henkisessä kulttuurissa näkyvä, hyväilyyn tottunut, halaileva kosketus on usein vierasta. Edes vanhemmat keskenään eivät osaa halata toisiaan lasten nähden. Sellainen on harvinaista, joten on oltava kuin ei oltaisikaan naimisissa. Myös lapselle annettu fyysinen, rakastava, halaava ja hellivä kosketus on vierasta. Se on koettu erityisesti suomalaisessa vanhassa kristillisyydessä vaaralliseksi ja lasta väärään suuntaan kasvattavaksi. Siinä maailmassa ajatellaan että hyväily ja rakkaudenosoitukset nähdään synnin mahdollisuutena. Kaikkea fyysistä kosketusta, hyväilyä ja lempeää puhetta, on pitänyt siksi karttaa, ettei vain syntyisi lapselle väriä tapoja kuten sydämellinen ja läheinen rakkaus, rakkaus johon kuuluu pelotta myös läheisyys.

Eräs nainen kertoo: Kun vanhempani olivat kerran vuoteellaan sunnuntain päiväleuvalla ja joku lapsista tuli ilmoittamaan että vieraita tulee, he kavahtivat nopeasti ylös ja tarkistivat asujaan, ettei niissä vain näkyisi mitään vuoteen päällä olemisen merkkejä. Eräs vanhemmista sisarista uskalsi tokaista isälleen ja äidilleen: ”Vieraat saattavat luulla että olette naimisissa”. Jöröä ja askeettista on ollut ja on vieläkin suomalainen kansanluonne ja sen tavat. Moni ulkomaalainen huomaa sen. Eipä ihme, että sairastamme niin paljon, kun aito rakkaus puuttuu. Tämä nainen kertoi myös, että suunnaton rakkauden puute oli vienyt myös hänet oudoille oville, sillä jostakinhan oli pitänyt saada osakseen jonkinlaista rakkauteen viittaavaa. Kun suomalainen ei ”puhu eikä pussaa”, vammat ovat usein syviä. Sydämellinen rakkaus on siis outo lintu. Lapsia on toki saattanut olla perheessä pirtin täydeltä, mutta todellista hellivä rakkautta, ei ole tunnettu. Se on perin outoa rakkautta se sellainen. Monet miesjoukon vitsien sisällöt ovat juuri tältä alueelta.

Kahden luonnollisen, uskosta osattoman, ihmisen luonnollinen rakkaus voi toki synnyttää läpi elämän mittaisia avioliittoja ja niissä on myös onnistuttu. Mutta kun Jumala yhdistää kaksi ihmistä rakkauden sitein, on onnistuminen paljon varmempaa. Usein epäonnistuminen johtuu siitä, että it-

sekkyys on saanut yllötteen ihmisessä ja rakkaus kaikissa muodoissaan on kadonnut. Riita, torailu ja arvosteleva henki ovat astuneet tilalle. Alkoholin väärinkäyttö, syrjähyppy ja muut avioliittoa rikkovat tavat ovat tulleet kuvaan mukaan ja pian liitto on hajalla. Kahden aidosti hengellisen ihmisen avioliitto alkaa kärsiä, myös silloin kun yhteys Elämän Herraan väljähtyy ja tilalle astuu vähitellen nuo paheet, raha, viina, vieraat suhteet ja rakkaudettomuus. Ja juuri synty erottaa meidät Jumalasta, luopumuksen synty. Kun yhteys Herraan katkeaa, alkavat pian monenlaiset selitykset: viina on lääkärin määräämää, lisäraha on aivan välttämätöntä, muutoin ei elintaso pysy korkealla, työ vaatii monenlaisia matkoja ja onhan sitä viikonloppuisin harrastettavakin monenlaista. Rakkaus on hylätty muka paremman elämän tavoittamiseksi. Tällainen on tietenkin hölynpölyn tavoittelua. Vihamielinen vihollinen on voittanut rakkauden hengen.

Ihminen, lapsi tai aikuinen, tarvitsee ravinnon, lämmön ja vaatteiden lisäksi paljon tervettä rakkautta elääkseen ja menestyäkseen. Ja juuri se on hukattu, tai se on monelta puuttunut läpi elämän. Rakkaus vaikuttaa olevan katoava kansanperinne. Harvinaiseksi ja sukupuuttoon kuolevaksi se on kai jo luokiteltava.

Mutta on hyvääkin, Herralle kiitos! Tervettä, jumalallista rakkautta löytyy vielä tästä maailmasta. Tervettä, rakastavaa vanhemmuutta löytyy yhä ja siinä ilmapiirissä saa lapsi kasvaa ehyeksi ja rakastavaksi. Koko perhe voi silloin hyvin.

Mistä rakkautta saa?

Mistä löytäisin aidon rakkauden? Kuka rakastaisi minua? Missä olisi sellainen lepopaikka, jossa minut hyväksyttäisiin ehdoitta? Missä olisi paikka, jossa saisin levätä kaikki uupumukseni pois? Onko jossakin sellainen suojaisa satama, johon voisin elämänpurteni ohjata niin, että myrskyävä meri jäisi taakse ja aallonmurtajan suojaama poukama antaisi minulle, rikkinäiselle, palelevalle ja loppuun väsyneelle ihmiselle turvapaikan? Missä lienee se lepohuone, jossa kaikki väsymys voisi sulaa pois? Missä olisi se paikka, jossa minua rakastettaisiin ehdoitta ja minä voisin olla taas onnellinen ja iloinen. Onko sellaista turvapaikkaa, missä olisi väsyneen ja särkyneen hyvä olla ja sitten eräänä päivänä voisi palata takaisin kadotettuun elämään onnellisena ja levänneenä, täynnä voimaa ja tarmoa?

Löytyneekö tällaista rakkautta jostakin? Kuka vastaisi? Totuus on, että vain harvoinhan sitä löytyy. Tätä rakkautta löytyy vain sellaisten ihmisten ja ihmisyhteisöjen keskuudessa, joiden elämänlähteenä on jumalallinen rakkaus. Sellaisten ihmisten luona ja opetuksessa, rikkimennyt sielu voi alkaa parantua ja eheytyä. Paraneminen vie toki usein aikaa, mutta paraneminen alkaa, kun löytyy se paikka, jossa tulee hyväksytyksi ilman ehtoja, ilman käännytyspakottamista tai muuta tämän kyseisen yhteisön opinkaavoihin kuuluvaa. Ihminen tulee hyväksyä aina sellaisena kuin hän on. Ihmisellä on aina ihmisarvo, itseisarvo. Jeesus hyväksyy jokaisen. Hän ei odota ihmiseltä ennakoarvoa. Hänellä on rakkautta kaikkein kurjimmallekin. Sitä on hänellä aina antaa, kunhan ihminen vain tulee hänen luoksensa. Vain sieltä löytyy rakastava sydän. Rakastavat sydämet löytyy myös sieltä, jossa Kristuksen rakkaus on saanut muuttaa ihmisen. Siellä rakkaudettomuudesta sairastunut ihminen opastetaan rakkaudella rakkauden lähteen äärelle paranemaan, tervehtymään, ja löytämään aito elämä Jeesuksessa. Ei tule ensimmäiseksi aloittaa hoitoa moraalisaarnoilla. Elämän lähde Jeesus Kristus on oikea lähde. Hänen ulkopuolellaan ei ole parantavaa rakkautta. Etsi siis ensiksi rakkauden valtaamia sydämiä, Kristus-keskeisiä ihmisiä ja kun löydät, alat itsekin elää. Silloin elämän lähteet virtaavat sinussa ja sinusta muille. Ne lähteet pulppuavat iankaikkiseen elämään.

Rakkauden olemus

Kerran fariseus Simonin talossa Jeesus osoitti rakkauden oikean olemuksen. Hänen jalkojensa Juureen tuli yllättäen itkevä, syntinen nainen. Mitä itki? Rakkaudesta Armahtajaan itki. Hän ei ollut enää syntinen portto. Hän oli muuttunut. Jeesus sanoi fariseus Simonille: ”Katso tätä naista. Kun tulin kotiisi, sinä et antanut vettä jalkojeni pesuun, mutta hän kasteli jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. Sinä et tervehtinyt minua suudelmalla, mutta hän on suudellut jalkojani siitä asti kun tänne tulin. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta hän voiteli jalkani tuoksuöljyllä. Niinpä sanonkin sinulle: hän sai paljot syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta joka saa anteeksi vä-

hän, se myös rakastaa vähän." Ja hän sanoi naiselle: "Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi." ” (Luuk. 7:44–48). Suuret syntinsä tajunnut, ja ne anteeksi saanut ihminen rakastaa paljon. Hän on sanoinkuvaamattomassa kiitollisuuden velassa Mestariaan ja Vapahtajaansa kohtaan. Synti on pois ja armahdus on tullut täydelliseksi. Syntisraukka saa alkaa alusta rakastettuna, rakastavana ja onnellisena. Vähän anteeksisaanut rakastaa vain vähän. Aitoon uskoon kuuluu aina myös rakkaus tuota niin suurta Pelastajaa ja Lunastajaa kohtaan. Lainkäskyt eivät sitä rakkautta saa aikaan. ”Kristuksessa Jeesuksessa on yhdentekevää, onko ihminen ympärileikattu vai ei. Ainoa tärkeä on rakkaudenta vaikuttava usko.” (Gal. 5:6).

Toisen ihmisen hyväksyntä ei lähde moraali- eikä parannussaarnoista. Rakkaus on syntiä suurempi. ”Ennen kaikkea olkoon teidän rakkautenne toisianne kohtaan harras, sillä "rakkaus peittää syntien paljouden" ”, kirjoittaa apostoli Pietari (1. Piet. 4:8).

Kuitenkin liian usein uskonmaailman löytänyt ihmissielu joutuu heti prässin alle. Uskonelämän alkumetreillä sataa jo neuvoa oikeasta pukeutumisesta, monenlaisesta synnin poispanemisesta, kuuliaisuudesta, ja kaikesta muusta lainomaisuudesta. Siksi moni rakkautta janoava kiertää kaukaa useat uskontoyhteisöt. Näennäisesti hurskaat ja hengelliset piirit ovat usein maailman kovakouraisimpia paikkoja sisään tulleelle, herkälle ihmiselle. Oppia on kyllä muillekin jakaa, mutta rakkaus voi olla tuntematonta. Ihminen janoaa kuitenkin rakkautta. Se on elinehto. Muutoin sielu näivettyy. Pelko alkaa asua sydämessä. Alamittaisuuden tunto vaivaa. Sen sijaan rakkaudesta saa voimaa. Rakkaus on oikea kasvupohja. ”Näin Kristus asuu teidän sydämissänne, kun te uskotte, ja rakkaus on elämäne perustus ja kasvupohja.” (Ef. 3:17). Niin sen täytyy olla. Vain rakastavassa yhteisössä on edellytykset parantumiselle. Rakkaus ja ilo kuuluvat yhteen. Rakkaus synnyttää myös halun palvella ja antaa siihen voimaa. Rakkaus on ihanaa! Sen piirissä sulaa kivettyäkin ihminen. Siellä sielu alkaa elää aitoa elämää.

Jumala on rakastanut meitä niin, että hän antoi meille Kristuksen syntiuhriksemme. On kirjoitettu: ”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme” (Room. 5:8). Voiko suurempaa rakkautta olla kuin Jumalalla on meitä kohtaan? Miksi siis pelätä? ”älä pelkää, sillä minä olen kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.” (Jes. 41:10). Sellainen on Jumala. Hänen rakkautensa on rajaton. ”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon. Pelossahan on jo rangaistusta; se, joka pelkää, ei ole tullut täydelliseksi rakkaudessa.” (1. Joh. 4:17,18). Sellaista on rakkaus, pelotonta ja rangaistuksesta vapaata. Täydellinen rakkaus karkottaa kaiken pelon. Rakkaus tuo rauhan särkyneeseen sydämeen. Palautamme mieliimme apostoli Paavalin sanat korinttilaisille: ”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsi totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii. Rakkaus ei koskaan katoa... Niin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus.” (1. Kor. 13:4–8,13). Rakkaudella voitetaan ihmisiä parempaan, ihmisarvoiseen elämään. Sellaista ei saa aikaan oppimestarien oikeassa olemiset tai teesit. Rakkautta ei voi vastustaa. Sitä vastaan on vaikea sotia, koska rakkaus on liian suuri voitettavaksi. Rakkaudella voitetaan sieluja Kristukselle.

Rakkaus on ihmeellinen. ”Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Rakkaus toteuttaa koko lain.” (Room. 13:10). ”Rakkaudessa tulee koko laki täytettyä. Rakkaus ei koskaan katoa.

Tarvitsemme rakkautta

Lainalainen ihminen ei voi ymmärtää rakkautta, koska rakkaus ei vaadi mitään. Laki-ihmisen on sen sijaan annettava aina jotakin, edes vähän pientä, henkensä pitimiksi. Siihen maailmaan ei rakkaus sovi, sillä laki synnyttää aina vihaa ja vie ihmistä aina vain vihan suuntaan. Ilman lakia ei ole rikkomuksia, joista pidettäisiin kirjaa. Armossa ei ole minkäänlaista kirjanpitoa synneistä: Jumala ei lue syyksi syntiä. ”Sillä laki saa aikaan vihaa; mutta missä lakia ei ole, siellä ei ole rikkomustakaan.” (Room. 4:15). Mutta joka on tottunut ansaitsemaan armon ja pelastuksen, ei voi hyväksyä ilmaista armoa ja rakkautta. Hän loukkaantuu ja pitää tällaista puhetta halpa-arvoisena ja mitättömänä.

mänä, jopa vaarallisena. Mutta silti moni nälkäinen, rakkaudesta osattomaksi jäänyt, odottaa rakastetuksi tulemista kuin vartija aamua. Hän odottaa ihmistä joka rakastaisi. Heidän huutonsa kuuluu kaikkialla: ”Rakasta minut terveeksi!”

Rakastavia sieluja aikamme ihminen kaipaa ja heidän rakkauttaan. He kaipaavat sellaisia ihmisiä, jotka ovat saaneet tulla tuntemaan aidon rakkauden ja ovat itse parantuneet sen voimassa ja voimasta. Kun Jumalan rakkaus on saanut koskettaa ihmistä, se on vallannut koko ihmispersoonan, parantumisen ihme on toteutunut, tai on ainakin toteutumassa. Parantuminen ei toki tarkoita ollenkaan sitä, että kaikki sairaudet ja elämän olosuhteet olisivat poissa. Mutta sitä se tarkoittaa, että rakkauden ihminen on tullut niin Kristuksen valtaamaksi, että hänellä on kyky rakastaa oikein itseään ja lähimmäistään niin kuin itseään. Tällaisen ihmisen luona voi rakkaudesta osaton ja sisäisesti vammautunut ihmispolo kokea sisäisen parantumisen. Taakat poistuvat tunnolta ja koko persoona elää aivan erilaista elämää kuin aiemmin. Tässä on kyse ihmisen sisäisestä parantumisesta.

Profeetta Malakia sanoo Herran suulla: ”Mutta teille, jotka minun nimeäni pelkäätte, on koittava vanhurskauden aurinko ja parantuminen sen siipien alla, ja te käytte ulos ja hypitte kuin syöttövasikat” (Mal. 4:2). Koko uskonelämä on saanut tässä uudessa tilassa oikean sisällön. Ihminen iloitsi kuin nuori vasikka kevätlaitumella. Herran siipien alla parantunut riemuitsee. Aurinko paistaa ja kevät on tullut pimeän talven jälkeen. Valo on voittanut pimeyden. Rinnan jäät ovat sulaneet. Voimat ovat alkaneet palautua. Ilo on vallannut masentuneen mielen. Vihan tunteet väistyvät. Halu rakastaa on valtamaassa alaa ennen niin kylmässä sydämessä. Sokea näkee Herran kirkkauden. Rakkaus on väkevä voima. Rakkaus on tuli. Sitä ei voi palokalustolla sammuttaa. Sitä ei voi tulva tuhota. Mitä luummekaan Korkeassa veisussa, Laulujen laulussa: ”Paina minut sinetiksi sydäntäsi vasten, pane sinetiksi ranteesi nauhaan. Rakkaus on väkevä kuin kuolema, kiivas ja kyltymätön kuin tuonela. Sen hehku on tulen hehkua, sen liekki on Herran liekki. Suuret vedet eivät voi sitä sammuttaa, virran tulva ei vie sitä mukanaan. Jos joku tarjoaisi talot ja tavarat rakkauden hinnaksi, hän saisi vain toisten pilkan.” (Laul. 1. 8:6,7). Sellaista on rakkaus. Hyvän Paimenen rakkauden kohteena oleva sielu saa hänen rakastamanaan levätä. ”Sinun hyvyytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.” (Ps. 23:6).

Jumalan rakkauden kohteeksi joutunut voi usein vain ihmetellä Jumalan rakkautta. Jumala ottaa näet rakastamansa ihmisen oppikouluunsa ja opettaa hänelle oman pyhyytensä tuntemusta niin, että armo synnyttää yhä enenevää iloa ja rauhaa. ”Tämä kaikki tapahtuu teidän takianne, jotta yhä enenevä armo synnyttäisi yhä useammassa runsasta kiitollisuutta Jumalan kunniaksi.” (2. Kor. 4:15). On Jumalan tahtoa viedä meidät, hänen rakastamansa, omaan kärsimyskouluunsa, sillä juuri siellä paljastuu Jumalan persoona ja hänen pyhyytensä. Siispä: ”- Älä väheksy, poikani, Herran kuritusta, älä masennu, kun hän ojentaa sinua - jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa, hän lyö jokaista, jonka pojakseen ottaa. ...Jumalan kuritus koituu meidän todelliseksi parhaaksemme: me pääsemme osalliseksi hänen pyhydestään.” (Hepr. 12:6,10). Herra rakastaa sinua, rakas ystävä. Siksi hän myös kurittaa, niin että turmeltunut, rakkautta vihaava luontomme, talttuisi ja sulaisi pois. Avun saaminen rakkauden nälkään saattaa viedä oman aikansa, sillä Herra haluaa antaa kaiken itsestään. Hän on todella suuri ja ihmeellinen. Hänellä on paljon annettavaa - rakkauttakin sen kaikissa muodoissaan. Herra tulee kyllä ja ajallaan ja asettaa kaiken kohdalleen.

Kun rakkaus tulee

Jotain valtavan suurta täytyy tapahtua, jotta rakkaus saisi vallata yhä enenevässä määrin alaa ihmisten keskuudessa. Jotakin yliluonnollisen ihmeellistä tulee laskeutua keskellemme, että aito rakkaus puhkeaa esiin. Taivaasta täytyy tuulla. Jumalallisen sateen ja lämmön täytyy elähdyttää ihmisluontoa, että se löytää rakkauden koko olemuksen. Silloin, niin silloin rakkauden voimat alkavat koskettaa kuivaa kristillisyyden maapohjaa ja versot alkavat puhjeta. Kevät on tullut sydämen puutarhaan. ”Ja niin kuin maa työntää versoa, niin kuin puutarha saa kylvetyn siemenen kasvamaan, niin Herra, minun Jumalani, saa vanhurskauden versomaan, ja ylistys kohoaa kaikkien kansojen kuultavaksi.” (Jes. 61:11). Sellaista se on, kun Herra koskettaa maata rakkaudellaan. Sitä tulee odottaa. Tuleva

herätysaalto on ennen kaikkea rakkauden, armon ja totuuden herätystä ja suunnatonta Hengen voimaa. Meitä rakastava Jeesus Kristus on täynnä armoa ja totuutta.

Ilman Hengen tulta ei oikea elämä syki. Ilman Jumalan rakkauden ja voiman lankeamista keskuuteemme, me olemme yhä kuivia puita ja orjantappurapensaita kuivassa erämaan hiekassa. Me tarvitsemme alati rakkautta. Pelkät oppikeskustelut ja selitykset eivät auta. Ilman rakkautta sydämet eivät avaudu. Sydämet pysyvät suljettuina vaikka oppi olisi kuinka oikea ja koulutukset kohdallaan. Me kuolemme ravinnon puutteeseen, elleivät virvoittavat kevätsateet tule ajallaan. ”Niin tuntekaamme, pyrkikäämme tuntemaan Herra: hänen nousunsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meille kuin sade, kuin kevätsade, joka kostuttaa maan.” (Hoos. 6:3). Tätä kaikkea tulee nyt monien rukoilla. On aika sateitten tulla. Hengen sadetta maa tarvitsee. ”*Rukoilkaa Herralta sadetta kevätsateen aikana: Herra tekee ukkospilvet ja antaa heille sadekuurot, antaa kasvit joka miehen pellolle.*” (Sak. 10:1).

Jäitkö sinä ilman rakkautta? Jo heti lapsuudessa? Kaipaatko yhä turvapaikkaa ja rakastamista ehdoitta? Moni tuntee tämän tyhjän paikan sisimmässään. Kuka rakastaisi minut ehyeksi ja antaisi turvallisen kotipaikan, jossa uskaltaisin olla oma itseni? Miten sen voisi joku minulle antaa? Nyt jos koskaan moni odottaa rakastamista. Heitä on paljon, todella paljon. Jossakin he nytkin iltavuoteiltaan nyyhkyttävät tyynyynsä. Kukaan ei tule lohduttamaan. Kukaan ei tule auttamaan. Vai tuleeko?

Jumalalle on kaikki mahdollista. Hänellä on rakkauden lääke jokaiseen ahdinkoomme. Se kuuluu hänellekin, joka voi olla niin rakkaudesta osaton, että on täysin hajallaan. Hänen sydämensä ja sielunsa huutaa yhtä ainoaa huutoa Herran puoleen: ”Rakasta minut terveeksi!” Lähes jokainen päivä on tuossa tilassa täynnä ahdistusta. Jokainen päivän hetki voi olla jännittynyt ja kivulloinen. Ja kun ihminen on sairas, jokainen arjen vaatimus tuntuu liian suurelta. Lepopäivätkin ahdistavat. Maailmakin tuntuu kaatuvan päälle ihmisen yrittäessä selviytyä elämän kovuuden keskellä. Ainoa apu on silloin Herran antama apu. Mutta miten saavuttaa ja löytää tuo taivaallinen apu? Eikö se ole liian kaukana? Kaukana se tuntuu olevan. Kuitenkin Herra sanoo, ettei hänen kätensä ole liian lyhyt auttamaan (Jes. 59:1). Hän hallitsee kaikkea. Häntä tottelevat kaikki maan ääret, kaikki vallat ja voimat, mutta silti hän on altis kuuntelemaan pienen ihmislapsen huokailuja. Kuitenkin apu ylhäältä tuntuu kestävän liian kauan. Mutta Herralla on kyllä keinonsa. Jonakin päivänä löytyy kanava, joka tuo rakastavia terveisiä Herralta. Aivan varmasti. Ei Herra jätä meitä yksin. Jeesus sanoo: ”*En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne*” (Joh. 14:18). Odotetaan siis Herraa!

Rakkaani tulee!

”Kuule! Rakkaani tulee! Katso, tuolla hän tulee hyppien vuorilla, kiitäen kukkuloilla. Rakkaani on gasellin kaltainen tai nuoren peuran. Katso, tuolla hän seisoo seinämme takana, katsellen ikkunasta sisään, kurkistellen ristikoista. Rakkaani lausuu ja sanoo minulle: ”Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule. Sillä katso, talvi on väistynyt, sateet ovat ohitse, ovat menneet menojaan. Kukkasat ovat puhjenneet maahan, laulun aika on tullut, ja metsäkyyhkyksen ääni kuuluu maassamme. Viikunapuu tekee keväthedelmiä, viiniköynnökset ovat kukassa ja tuoksuvat. Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule.” (Korkea Veisu, Laul. 1. 2:8–13).

Näin sanotaan Korkeassa veisussa, Laulujen laulussa. Siinä ei puhuta maallisesta rakkaudesta, vaan siinä puhutaan Taivaallisen Yljän ja sulhasen rakkaudesta. Herra on siis tulossa, tuolla hän tulee. Talvi väistyy, kukat puhkeavat jo erämaahan ja viiniköynnökset tuoksuvat kukinnoissaan. Kaikki voi alkaa alusta. Herra voi sen tehdä. Ja Jeesuksen veri puhdistaa kaikesta synnistä (1. Joh. 1:7; Joh. 1:9).

Ilman rakkautta ihminen en ole mitään. Sillä: ”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi.” (1. Kor. 13:1-3).

Apostoli Paavali rukoili vielä sanoen: ”Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä, voidaksenne tutkia, mikä paras on, että te Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi.” (Fil. 1:9,10).

Ole siis rakastettu, ole siunattu, ole vapaa sisareni ja veljeni. Piirittäköön Kristuksen rakkaus sinut. Sinä elät hänestä ja hänelle! Ja sinä kestät! Ihana on sinun osasi oleva, kun rakkaus yllättää sinut. Älä vaivu epätoivoon, älä anna masennuksen ottaa sinua hallintaansa.

Odota, hän tulee varmasti kuin kointähti, kuin aamurusko. Odota vielä. ”Herra vastasi minulle: - Kirjoita näky niin selvästi tauluihin, että sen voi vaivatta lukea. Näky odottaa vielä toteutumistaan, mutta määräaika lähestyy joka hetki, se hetki tulee väijäämättä. Jos se viipyy, odota, näky toteutuu varmasti ja ajallaan.” (Hab. 2:2,3). Hänen sanansa sen lupaa. Rakkaus on jo täällä. Se on keskelämmä. Kristus on meidän keskellämme ja meissä. Hän asuu sinussa joka uskot. Niin lähellä hän on sinua; sinun suussasi ja sinun sydämessäsi. Tätä me saarnaamme. Se on uskon sana, jota me saarnaamme. Jeesus Kristus on täällä maailman loppuun asti. Älä siis arkana pälyile. Herra sanoo: ”Sinä olet minun palvelijani, sinut minä olen valinnut enkä sinua halpana pitänyt”, älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.” (Jes. 41:9,10). Anna Herran rakastaa sinua. Hän on vastaus sinun halajamiseesi. Siinä hän on, sinun vierelläsi ja hän odottaa sinua. Uskallatko jo käydä hänen syliinsä? Uskallatko lopettaa turhat pyristelyt? Kulutat loputkin voimasi turhaan taisteluun. ”Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa.” (2. Moos. 14:14). Hän ei sinua jätä, hän rakastaa sinua iankaikkisella rakkaudella. Kaikki muu voi romahtaa ja kadota, mutta hänen rakkautensa, eikä hänen armonsa sinusta väisty. Hän on Herra ja hänen lupauksensa pitävät maailman loppuun asti. Kasva armossa ja hänen tuntemisessaan. Hän on ihana, sinun ylkäsi on ihana. Hänellä on täällä ihmisiä, joilla on hänen rakkautensa. Löydät kyllä heidät. Rukoile ja hän johdattaa sinut heidän luokseen. Heillä on armon sana sinulle. Herra on jo täällä ja rakastaa alati sinua. Sula hänen rakkaudesta. Sinä paranet hänen siipiensä alla, sinä paranet. Hänellä on aina rauhan ja rakkauden ajatukset sinua kohtaan. Hän on lunastanut sinut ikiajoiksi. Pakene hänen armonsyliinsä. Se on ihana paikka. Ja sinä tulet hänen rakkauttaan täyteen. Sinä hullaannut hänen rakkaudesta. Taivas ja maa katoavat, mutta hänen armonsa ja rakkautensa ei koskaan katoa. Katso, miten kaikki jo tärisee. Se kertoo, että maanpiiri on katoamassa, mutta sinä elät, olethan hänessä, olet hänelle rakas. Sinä elät, mutta et enää sinä, vaan hän elää sinussa. Herrasi sanoo sinulle: ”Kuinka ihana onkaan sinun rakkautesi, siskoni, morsiameni!” (Laul. 1. 4:10). Vihollisistasi Herra sanoo: ”...he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan” (Ilm. 3:9). Näin hän sinua rakastaa. On Ihanaa olla hänen rakkautensa kohteena. Ja sinä saat vastauksen tuohon huutoosi: ”Rasta minut terveeksi!” Hän rakastaa sinut terveeksi. Hän on Herra. Hän on parantajasi ”hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi” (Ps. 103:3). Katso häneen, ei omaan itseesi. Itsensä ja omien mahdollisuuksien katselu johtaa ahdistukseen, epätoivoon ja kylmyyteen. Sen sijaan ”Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu” (Ps. 34:6). Näin rakkaus valtaa meidät. Aamen.